31977L0391

L 145/44 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* 13.6.1977

DYREKTYWA RADY

z dnia 17 maja 1977 r.

wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła

(77/391/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43 i 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

jednym z zadań Wspólnoty w dziedzinie weterynarii jest poprawa stanu zdrowia zwierząt gospodarskich, a w rezultacie zwiększenie rentowności hodowli zwierząt, przy jednoczesnej ochronie człowieka przed niektórymi chorobami, jakie mogą zostać na niego przeniesione;

środki takie muszą przyczyniać się do zniesienia barier w handlu świeżym mięsem lub żywymi zwierzętami między Państwami Członkowskimi, wynikających z różnic w sytuacji zdrowotnej;

inicjatywy Wspólnot służące temu celowi muszą w początkowej fazie koncentrować się na niektórych chorobach, w przypadku których możliwe jest podjęcie natychmiastowych działań; dotyczy to brucelozy, gruźlicy i białaczki;

w zakresie, w jakim proponowane środki są przeznaczone do osiągnięcia celów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a) Traktatu, stanowią one środki wspólne w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej ([3]);

jako że Wspólnota wnosi wkład w finansowanie wspólnych środków, musi mieć możliwość upewnienia się, że przepisy przyjmowane przez Państwa Członkowskie w zakresie wdrażania tych środków przyczyniają się do osiągania wyznaczonych celów; z tego względu należy przewidzieć procedurę ustanawiającą ścisłą współpracę między Państwami Członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, ustanowionego na mocy decyzji 68/361/EWG ([4]),

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Celem niniejszej dyrektywy jest poprawa stanu zdrowia bydła we Wspólnocie, poprzez działanie wspólnotowe zmierzające do przyspieszenia lub intensyfikacji zwalczania brucelozy i gruźlicy oraz zwalczenia białaczki.

ROZDZIAŁ 1

Przepisy techniczne dotyczące brucelozy, gruźlicy i białaczki

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy Państwa Członkowskie, w których pogłowie bydła jest zakażone brucelozą bydła, opracowują plany przyspieszonego zwalczania tej choroby na swoich terytoriach, na warunkach określonych w ust. 2 i 3.

2. a) Plany przyspieszenia zwalczania brucelozy bydła należy opracować w taki sposób, aby po zakończeniu ich realizacji pogłowie było sklasyfikowane jako „oficjalnie wolne od brucelozy" zgodnie z przepisami wspólnotowymi w tym zakresie, w szczególności z dyrektywą Rady 64/432/EWG z dnia 26 czerwca 1964 r. w sprawie problemów zdrowotnych zwierząt wpływających na handel wewnątrzwspólnotowy bydłem i trzodą chlewną ([5]), ostatnio zmienioną dyrektywą 75/379/EWG ([6]).

([1]) Dz.U. C 6 z 10.1.1977, str. 13.
([2]) Dz.U. C 56 z 7.3.1977, str. 28.
([3]) Dz.U. L 94 z 28.4.1970, str. 13.
([4]) Dz.U. L 255 z 28.10.1968, str. 23.
([5]) Dz.U. 121 z 29.7.1964, str. 1977/64.
([6]) Dz.U. L 172 z 3.7.1975, str. 17.

b) Plan musi wyszczególniać środki, jakie mają zostać podjęte w celu przyspieszenia i intensyfikacji zwalczania brucelozy bydła oraz określać środki zwalczania tej choroby i jej zapobiegania.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:

a) odsetek i łączną liczbę stad podlegających środkom kontroli oraz stad, w których stwierdzono brucelozę bydła;

b) łączną liczbę:

— zwierząt podlegających środkom kontroli,

— zwierząt, u których podejrzewa się brucelozę lub które uznaje się za zakażone,

— zwierząt zakażonych,

— zwierząt ubitych;

c) zapisany w harmonogramie czasu trwania wstępnych programów zwalczania chorób oraz planów przyśpieszonych;

d) metodę zastosowaną do sprawdzania rzeczywistego zastosowania planów przyśpieszonych;

e) przyznanie krajowych środków budżetowych na zwalczanie brucelozy bydła oraz podział tych środków na poszczególne pozycje.

Informacje określone w lit. a), b) i e) są przewidziane na okres trzech lat poprzedzających wprowadzenie w życie środków przyśpieszających, a następnie na każdy kolejny rok.

4. Państwa Członkowskie, których pogłowie bydła jest wolne od brucelozy, powiadamiają Komisję o wszystkich środkach podejmowanych w celu zapobieżenia ponownemu występowaniu tej choroby.

Artykuł 3

1. Do celów niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie, w których pogłowie bydła jest zakażone gruźlicą bydła, opracowują plany przyspieszenia zwalczania tej choroby na swoich terytoriach, na warunkach wyznaczonych w ust. 2 i 3.

2. a) Plany przyspieszenia zwalczania gruźlicy bydła należy opracować w taki sposób, aby po zakończeniu ich realizacji pogłowie było sklasyfikowane jako „oficjalnie wolne od gruźlicy", zgodnie z przepisami wspólnotowymi w tym zakresie, w szczególności z dyrektywą Rady 64/432/EWG.

b) Plany muszą wyszczególniać środki, jakie mają zostać podjęte w celu przyspieszenia, intensyfikacji lub kontynuacji zwalczania gruźlicy bydła i określać środki zwalczania tej choroby i jej zapobiegania.

3. Państwa Członkowskie przekazują Komisji:

a) odsetek i łączną liczbę stad podlegających środkom kontroli, oraz stad, w których stwierdzono gruźlicę bydła;

b) łączną liczbę:

— zwierząt podlegających środkom kontroli,

— zwierząt, u których podejrzewa się gruźlicę lub które uznaje się za zakażone,

— zwierząt zakażonych,

— zwierząt ubitych;

c) zapisany w harmonogramie czas trwania wstępnych programów zwalczania chorób oraz planów przyspieszonych;

d) metody zastosowane do sprawdzania skutecznego zastosowania planów przyspieszonych;

e) przyznanie krajowych środków budżetowych na zwalczanie gruźlicy bydła, oraz podział tych środków na pozycje.

Informacje określone w lit. a), b) i e) są przewidziane na okres trzech lat poprzedzających wprowadzenie w życie środków przyśpieszających, a następnie na każdy kolejny rok.

4. Państwa Członkowskie, których pogłowie bydła jest wolne od gruźlicy, powiadamiają Komisję o wszystkich środkach podejmowanych w celu zapobieżenia ponownemu występowaniu tej choroby.

Artykuł 4

Do celów niniejszej dyrektywy, Państwa Członkowskie, które stwierdziły obecność enzootycznej białaczki u bydła na swoim terytorium, opracują plany zwalczania tej choroby.

Plany te muszą określać środki służące do zwalczania tej choroby.

Do celów uznawania stada za wolne od białaczki stosowane są testy i metody ustanowione w decyzji Komisji 73/30/EWG z dnia 23 stycznia 1973 r., upoważniającej Republikę Federalną Niemiec do stosowania specjalnych gwarancji zdrowotnych w celu zapobiegania białaczce w przypadku bydła przywożonego do celów hodowlanych lub produkcyjnych [1], ostatnio zmienionej decyzją 75/64/EWG [2], lub jakiekolwiek inne testy i metody uznane w drodze procedury ustanowionej w art. 11.

Państwa Członkowskie dostarczają Komisji, na jej wniosek, wszelkich informacji dotyczących realizacji planów.

ROZDZIAŁ 2

Przepisy wspólne i przepisy finansowe

Artykuł 5

W zakresie, w którym środki przewidziane w rozdziale 1 służą osiągnięciu celów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a) Traktatu, stanowią one wspólne środki w rozumieniu art. 6 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

[1] Dz.U. L 77 z 26.3.1973, str. 40.
[2] Dz.U. L 21 z 28.1.1975, str. 20.

Artykuł 6

1. Okres wyznaczony na realizację wspólnych środków wynosi trzy lata.

2. Całkowity wkład Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej, zwanego dalej „Funduszem", na pokrycie kosztów wspólnych środków szacuje się na 130 milionów jednostek rozliczeniowych, na okres trzech lat.

Artykuł 7

1. Wydatki Państw Członkowskich związane ze środkami podejmowanymi na mocy art. 2, 3 i 4, kwalifikują się do pomocy z Sekcji Orientacji Funduszu, w granicach wskazanych w art. 6.

2. Sekcja Orientacji Funduszu wypłaca Państwom Członkowskim 60 jednostek rozliczeniowych za krowę oraz 30 jednostek rozliczeniowych za sztukę bydła innego niż krowy, ubitą w ramach środków określonych w rozdziale 1.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

4. Środki podejmowane przez Państwa Członkowskie nie kwalifikują się do wkładu finansowego Wspólnoty, o ile nie zostanie wydana pozytywna decyzja w stosunku do przepisów ich dotyczących, zgodnie z przepisami art. 9.

Artykuł 8

1. Wnioski o płatność odnoszą się do uboju dokonanego przez Państwa Członkowskie w trakcie roku kalendarzowego i są składane Komisji do dnia 1 lipca roku następnego.

2. Decyzja o przyznaniu pomocy z Funduszu podejmowana jest zgodnie z art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

3. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu przyjmuje się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 13 rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie przekazują Komisji plany przewidziane w art. 2 i 3 oraz informacje wymagane na podstawie art. 2 ust. 3 lit. c), d), oraz art. 3 ust. 3 lit. c), d), przed ich wdrożeniem, nie później niż trzy miesiące po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, a następnie corocznie. Plany przewidziane w art. 4 są przekazywane Komisji przez Państwa Członkowskie corocznie, zaś w przypadku Państw Członkowskich, które nie opracowały jeszcze planów, przed ich wdrożeniem.

2. Komisja bada plany przekazane zgodnie z przepisami ust. 1, w celu ustalenia, czy warunki wniesienia wkładu finansowego przez Wspólnotę zostały spełnione w zakresie zgodności z niniejszą dyrektywą oraz z punktu widzenia jej celów. W ciągu dwóch miesięcy po otrzymaniu planu, Komisja przedkłada projekt decyzji Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu. Komitet wydaje swoją opinię zgodnie z procedurą określoną w art. 11, w terminie wyznaczonym przez jego przewodniczącego. W sprawach finansowych konsultowany jest Komitet Funduszu.

Artykuł 10

Komisja dokonuje regularnych kontroli na miejscu w celu sprawdzenia z weterynaryjnego punktu widzenia, czy plany są stosowane.

Państwa Członkowskie podejmują środki niezbędne dla ułatwienia przeprowadzenia tych kontroli, w szczególności zapewniają, aby ekspertom zostały dostarczone, na ich żądanie, wszystkie informacje i dokumenty potrzebne do oceny realizacji planów.

Przepisy dotyczące stosowania niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, wskazanych w akapicie pierwszym, zasad mianowania urzędowych lekarzy weterynarii oraz procedury, do której muszą się stosować przy sporządzaniu sprawozdań, są ustanawiane zgodnie z procedurą określoną w art. 11.

Artykuł 11

1. W przypadku stosowania procedury ustanowionej w niniejszym artykule, sprawa zostaje przekazana przez przewodniczącego, z jego własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, w dalszej części zwanemu „Komitetem".

2. W Komitecie głosy Państw Członkowskich są ważone zgodnie z art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt środków, które mają zostać przyjęte. Komitet wydaje opinię w sprawie tych środków w terminie ustalonym przez przewodniczącego w zależności od pilności spraw przedstawionych do zbadania. Opinia nie zostaje wydana, jeżeli nie uzyska przynajmniej 41 głosów za jej przyjęciem.

4. Komisja przyjmuje i natychmiast wdraża środki zgodne z opinią Komitetu. Jeżeli środki nie są zgodne z opinią Komitetu lub jeżeli opinia nie została wydana, Komisja niezwłocznie przedkłada Radzie wniosek dotyczący środków, jakie mają zostać przyjęte. Rada przyjmuje środki większością kwalifikowaną.

Jeśli Rada nie przyjmie żadnych środków w ciągu trzech miesięcy od daty przedłożenia jej wniosku, Komisja przyjmie zaproponowane środki i niezwłocznie je zastosuje, chyba że Rada odrzuciła je zwykłą większością głosów.

Artykuł 12

Przepisy art. 11 stosuje się do dnia 21 czerwca 1981 r.

Artykuł 13

Stanowiąc na wniosek Komisji, przed dniem 1 sierpnia 1977 r., Rada przyjmuje przepisy dotyczące kryteriów, które muszą spełniać krajowe plany zwalczania określone w art. 2, 3 i 4, aby kwalifikowały się do udziału finansowego Wspólnoty.

Artykuł 14

Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy przed dniem ustanowionym dla wejścia w życie przepisów określonych w art. 13.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 maja 1977 r.

W imieniu Rady

J. SILKIN

Przewodniczący